

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

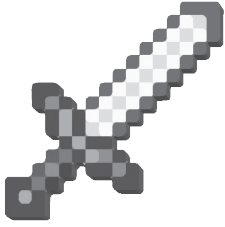

NOT OFFICIAL MINECRAFT PRODUCT
NOT APPROVED BY OR ASSOCIATED WITH MOJANG

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

KAPITEL 1: MORGENSKRIG

Et langstrakt skrig runger gennem huset og får mig til at sætte mig brat op i sengen. Jeg kender den stemme; det er Caroline. Min storesøster på 16. Hun er to år ældre end mig og vildt irriterende. Det ville gøre mit liv væsentligt mere behageligt, hvis hun blev spist af et monster, men så heldig er jeg nok ikke. Hun har sikkert bare set sit eget spejlbillede.

Med langsomme bevægelser gubber jeg øjnene. De klør helt vildt i dag. Luften sitrer, og min hud føles underlig. Måske er jeg ved at blive syg? Klokkeren er kun lidt over otte, så det er alt for tidligt at stå op på en lørdag.

“FAAAAR, MOAAARR, TOOBIAAAS!” råber Caroline.

Når hun kalder på mig, må det være noget alvorligt, så jeg rækker ud efter mine bukser og fanger

et glimt af mit spejlbillede. Mit hår står lige op i vejret. Det ser ud, som om jeg har gnedet mit hoved mod en ballon. Normalt plejer mit hår ellers at sidde okay, men i dag er selv hårene på mine arme i oprør. De kildrer, hver gang jeg bevæger mig, og jeg opdager at støvet danser hen over sengebordet under min arm. Det er da vildt mærkeligt. Jeg rører slet ikke ved det. Faktisk er der ti centimer mellem min arm og bordet, men støvet flytter sig og skifter retning afhængig af min hånds bevægelser. Hvad sker der? Der må være massive mængder statisk elektricitet i luften for, at det kan ske.

“Caroline, hvad er der galt?” lyder mors stemme fra et andet sted i huset.

“EDDERKOP! DER STÅR EN KÆMPE
EDDERKOP UDEN FOR DØREN!”

Der går ikke mange sekunder, før mor råber endnu højere:

“TOBIAS! KENDER DU NOGET TIL EN
EDDERKOP?”

Med et dybt suk lader jeg støvet ligge og trækker hurtigt min T-shirt over hovedet, før jeg forlader

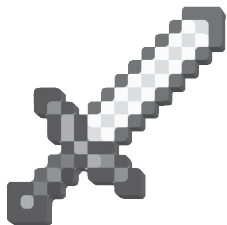
værelset. Jeg skynder mig gennem stuen og finder dem begge foran hoveddøren. Caroline ser meget oprevet ud, mens mor prøver at berolige hende med en arm om hendes skulder.

“Udenfor. Den ser næsten levende ud,” siger mor hurtigt, mens hun peger.

Med et overbærende smil går jeg forbi dem og åbner døren.

“HOLD NU KÆFT!” skriger jeg, da mit blik lander på den en halv meter høje, sorte kæmpeedderkop med røde øjne, som står lige foran vores hoveddør. En trippende lyd, som har den 100 små fødder klikkende mod fliserne, mens den bevæger sig på en underligt svævende måde og støder sine tykke ben ind i karmen.

Jeg smækker døren i, så det giver genlyd i hele huset.

KAPITEL 2: EDDERKOPPEN

“Hvad var det?” Min stemme dirrer ukontrollabelt, mens jeg ser rundt efter en forklaring. Min søsters øjne er vidt åbne. Hun holder den ene hånd op foran munden. Udenfor skraber edderkoppens mod væggen og døren, som om den prøver at komme ind. En lav hvæsen trænger ind til os.

“Kender du ikke noget til den edderkop?” spørger mor og kniber øjnene sammen.

Jeg synker en klat spyt og ryster energisk på hovedet. “Niks. Helt sikkert ikke mig.”

Mor går hen til vinduet, og jeg følger efter. Herfra har jeg en god udsigt over gårdspladsen og græsset ned mod søen, men mine øjne finder hurtigt frem til det store, sorte dyr foran døren. Edderkoppen følger vores bevægelser på den anden side af muren og stiller sig hen under vinduet. Det er, som om den kan mærke, vi

har flyttet os. Mens edderkoppen bevæger sig, slår det mig, at der er noget sært velkendt ved den. Fire stive ben på hver side af kroppen. Alle lige så tykke som min overarm. Flere sæt røde øjne lidt tilfældigt fordelt i hovedet. Hvæsen kombineret med trippende fødder. Men det er først, da noget ude i søen fanger mit blik, at jeg begynder at forstå.

Nede i det lave vand tæt ved kanten står et væsen, jeg har set tusindvis af gange før. Den hopper op på bredden, bryder i brand og går så tilbage i vandet, hvor ilden atter slukkes. Det er en zombie. En freaking grøn zombie. Jeg har nakket massevis af zombier som den i Minecraft. Den her er endda iført samme type lyseblå, stumpede T-shirt og mørkeblå bukser. Jeg ser tilbage på edderkoppen, som jeg også kan genkende nu. Og jeg kan endda huske nøjagtig, hvordan jeg smadrede én med et diamanthværd lidt før midnat i går.

Mine ben giver efter under mig, og jeg dumper ned på bænken under vinduet med et bump.

“Tobias ... Tobias? Du ser helt bleg ud.” Mors stemme lyder til at komme fra et sted langt borte. Jeg kan mærke varmen fra hendes hånd på min skulder.

“Tobias.” Nu rusker hun mig. “Tag hovedet ned mellem benene. Caro, hent lige noget vand.” Hun skubber mig hårdt i nakken, og det hjælper. Mit syn bliver gradvist klarere. Den voldsomme susen for ørerne aftager.

“Går det bedre?” spørger mor og skubber det glas vand, Caroline er kommet med, ind i hånden på mig. Det føles dejligt køligt mod min varme hud, og hendes stemme lyder helt normal igen.

“Ja. Jeg ved ikke, hvad der skete,” siger jeg og drikker vandet.

“Edderkoppen må jo være fjernstyret,” siger mor og stirrer igen ud ad vinduet. I det samme ramler den mod muren og laver en høj skrabelyd. “Kan det være en af dine venner, der er kommet med den?”

“Det er garanteret Jonas. Han er så barnlig,” siger Caroline.

Nu, hvor mor har konstateret, at det bare er en fjernstyret edderkop, mister min søster interessen. Caroline hiver sin mobil frem og forsvinder ind i stuen.

“Nej, det kan ikke være Jonas,” råber jeg efter

hende, men kan ikke komme i tanke om et eneste argument for, at det ikke kan være ham. Det er faktisk lige nøjagtig sådan noget, han ville synes, var megasjovt. Men det forklarer ikke zombien ... hvis den altså ikke bare var noget, jeg bildte mig ind. Jeg kommer langsomt op at stå, støttende med en hånd i vindueskarmen. Søen er tom nu. Hvis der nogensinde har været en zombie, må den være gået for langt væk fra vandet til at kunne slukke ilden og har dermed endt sit liv ved at brænde op. Mit blik lander igen på edderkoppen. Hvis det virkelig *er* en gadget, er den fantastisk godt lavet.

Jeg læner mig ind over vindueskarmen, mens jeg tænker det hele igennem. Edderkoppen kan ikke være fjernstyret, for der er ingen mekaniske lyde fra den. Men jeg har dog ingen anden forklaring på, hvordan en edderkop fra Minecraft kan ende foran vores hus.

“Vil du finde ud af, hvem der styrer edderkoppen, mens jeg sætter morgenmad frem?” spørger mor og følger efter Caroline gennem huset.

I det samme flimrer plænen og træerne udenfor, mens jeg stirrer ud. Det varer kun et par sekunder, så

er alt tilbage i fokus, bare lidt mere kantet end før.

Mit blik glider ned på edderkoppene, der endnu en gang forsøger at finde et hul i muren, mens mine tanker vender tilbage til i nat, hvor jeg spillede Minecraft. Jeg havde bygget en bane i Creative, som skulle være en perfekt kopi af vores hus. Selv det udendørs havde jeg arbejdet på for at få alt med ned til mindste detalje. Da jeg var færdig, havde jeg forsøgt at uploade banen, så mine venner kunne se den. Websiden, vi plejer at bruge, havde opført sig mærkeligt, og jeg trykkede 'ja', 'ja' og 'ja' et utal af gange. Hvad havde jeg egentlig sagt ja til? Jeg skynder mig gennem huset til mit værelse. Synet af mine møbler og pc virker som en velplaceret mavepuster, der får mig til at vakle. Forandringen er umulig at overse her. Alt er mere kantet. Bogreolerne med mine mangefarvede bogrygge er udskiftet med ensfarvede bøger i klare røde, grønne og blå farver. Mine fodboldpokaler, som stod på hylderne, er væk. Min muslingeskal fra Thailand er blevet skiftet ud med en fra Minecraft. En hvid, kantet konkylie med orange striber, som i spillet kaldes en Nautilus skal.

Mine fingre rører ved dens hårde, glatte overflade for at sikre, at den er virkelig, før mit blik falder på min seng. Den plejer at være lavet af hvidt træ, men nu er sengen byttet ud med en flad træbund med fire ben og et blåt sengetæppe. Luften emmer af statisk elektricitet herinde. Meget mere end ude ved fordøren. Mit tastatur ligger stadig på bordet, men skærmen ser ikke ud til at reagere, da jeg trykker på tasterne. En pop-up fylder det hele:

“Skal rekonstruktion igangsættes?”

Nedenunder er to knapper:

’Afvis’ og den knap, der helt tydeligt er trykket ned, ’Ja - Start rekonstruktion’.